

## TVÁR POD MASKOU (Seve a matka)

Severus Snape rázne prechádzal uličkou vo svojej učebni lektvarov a bez štipky záujmu nazeral do kotlíkov. Študenti sa hrbili nad svojimi výtvormi a takmer ani nedýchali, len aby nevyprovokovali nový profesorov výbuch. Tretiaci už počuli, že je dnes učiteľ lektvarov extrémne podráždený a je lepšie si nezahrávať.

Bola to pravda, Severus mal v ten deň oveľa horšiu náladu než zvyčajne. Za celé dopoludnie už strhol najmenej sedemdesiat bodov Nebelvíru, ale s Potterom a Longbottomom na poslednej hodine nebude najmenší problém dosiahnuť to aspoň na stovku. Tá predstava ho trochu pobavila, najmä keď si predstavil ako bude Minerva McGonagallová prskať, keď to zistí. Ale čo jeho je po tom. Neustále myslel na list, ktorý mu v to ráno prišiel a ktorý bol dôvodom jeho podráždenia. Ten list znel tak naliehavo, že nevedel, či má vyraziť hneď, alebo počkať do večera. Ale to predsa svojim študentom nemohol urobiť, aby nechal odpadnúť ich milovaný predmet. Bol piatok a tak sa rozhodol počkať s tým po vyučovaní.

Ako predpokladal, ten tupec Longbottom sa opäť chystá pripraviť účinnú výbušninu.

„V návode jasne stojí, že máte ten koreň rozdrviť na jemný prášok, Longbottom. To čo sa chystáte pridať vy sa rozhodne ako rozdrvené charakterizovať nedá. Takže ak nechcete skončiť na ošetrovni, postupujte presne podľa pokynov. Strhávam desať bodov Nebelvíru.“ povedal svojim temným hlasom, pri ktorom človeku vstávali chĺpky na krku. Neville len prehltol naprázdno a zastavil svoju ruku tesne nad kotlíkom.

„A Longbottom, doporučil by som vám naučiť sa čítať prv, než nabudúce prídete na moju hodinu.“ neodpustil si učiteľ znovu uraziť a zosmiešniť toho chudáka.

Snape si bol vedomý, že v študentoch vzbudzuje hrôzu a bez problémov toho využíval. Vyžadoval presnosť a disciplínu. Nemohol predsa za to, že to tie tupé palice nedokážu pochopiť a na jeho hodinách sa viac než na prípravu lektvarov sústredia na svoj strach z neho.

Ááá, náš malý hrdina. Chcel zase čosi namietat? Zrejme ho zase umlčala tá drzá šprtka Grangerová, pomyslel si Severus, vidiac ako Harry pod lavicou zatína päste. Nebolo by ťažké vyprovokovať k hádke. Strhol by mu nejaké body, udelil školský trest... ale dnes na to akosi nemal náladu. Na to, aby sa s tým krpcom pobavil bude mať ešte času viac než dost. Len nech si nemyslí, že s ním už skončil.

Konečne sa ozvalo zvonenie. Spása pre študentov trpiacich nad kotlíkmi, vykúpenie pre učiteľa, ktorý mal hlavu plnú starostí. Áno, boli to starosti, čo robili Snapea ešte neznesiteľnejšieho než zvyčajne. Nebol hladný a tak miesto do Veľkej siene zamieril do svojho bytu v podzemí. Objednal si z kuchyne čaj a usadil sa do svojho pohodlného kresla v pracovni. Vytiahol z kapsy list, ktorý ho v to ráno tak prekvapil. Znovu a znovu ho čítal dookola. Nemal pochybnosti o tom, kto ten list písal a napriek tomu premýšľal, čo tak vážne ju mohlo primäť, aby mu napísala čo napísala.

*Môj drahý Severus.*

*Viem, že máš veľa práce a svojich starostí, ktoré ťa zamestnávajú natol'ko, že ma nemôžeš navštíviť tak často, ako by som si želala. Rozumiem tomu a ver mi, že keby to nebolo dôležité, nežiadala by som ťa o to. Potrebujem ťa vidieť a hovoriť s tebou. Ak je to len trochu možné, nenechaj ma čakať a príď za mnou. Potrebujem ťa tu, Sevie.*

*S láskou E.L.P.*

Samozrejme poznal to písmo, videl ho toľkokrát, že sa nemohol mýliť. Ale ten obsah... nikdy ho tak naliehavo neprosila, aby prišiel. Väčšinou len poznamenala, akoby medzi rečou, že za ňou už dlho nebol a mal by to napraviť. A práve to ho znepokojovalo. Dopil čaj a zbalil si pár osobných vecí, ktoré by mohol potrebovať. Keď bol pripravený na cestu, zahalený v cestovnom plášti hodil do krbu Letaxový prášok a zreteľne vyslovil: „Riaditeľňa.“

„Čo sa deje, Severus?“ ozvalo sa zo žiarivých zelených plameňov.

„Mohol by som s tebou na chvíľu hovoriť, Albus?“ spýtal sa a keď dostal jasnú kladnú odpoveď, vstúpil do plameňov. Bol to azda len zlomok sekundy a on stál tvárou v tvár starému kúzelníkovi vo fialovom habite.

„Posaď sa, Severus. Čo máš na srdci, chlapče?“ premeriaval si muža v cestovnom plášti.

„Nebudem ťa dlho zdržiavať, prišiel som ti len povedať, že potrebujem na pár dní odísť.“ oznámil Severus, stále stojac uprostred riaditeľne.

„Stalo sa niečo vážne? Zdá sa, že máš naponáhlo. Nuž samozrejme ťa nebudem vypočúvať. Verím, že by si mi povedal, keby si potreboval moju pomoc.“ skonštatoval starec a jeho modré oči sa zabodli do tých čiernych, ónyxových.

„Ide o súkromnú záležitosť, vyriešim si to sám. Mal by som sa vrátiť v nedeľu.“ povedal Snape príkro.

„Dobre, keby si potreboval zostať dlhšie, stačí mi dať vedieť. S výukou si nerob starosti. Pekný víkend, Severus a buď opatrný, chlapče.“ lúčil sa s ním Brumbál a Snape tentoraz vyšiel dverami a prechádzal chodbami hradu. Jeho plášť za ním majestátne vial ako vždy a ustrašený študenti mu odsakovali z cesty, len čo ho v diaľke uzreli. Keď došiel na hranicu pozemkov, odkiaľ bolo možné sa preniesť, učinil tak.

Uprostred lesa stála osamelá chalúpka. Z komína sa k nebu vznášal dym, pretože v chladnom počasí bola vnútri určite zima, ak sa nekúrilo. V úplnom tichu, ktoré tu panovalo, by bolo azda počuť aj list dopadajúci na zem, a tak nie je divu, že zvuk premiestnenia sa rozľahol po okolí a vyplašil pár veveričiek zo stromov. Severus Snape stál neďaleko chalúpy a vdychoval vôňu ihličia, vlhkej zeme a štiplavého dymu z komína. Bola to vôňa, ktorú dôverne poznal, vôňa domova. Nevracal sa sem príliš často, zato o to radšej. Tu si môžu jeho napnuté nervy aspoň na chvíľu odpočinúť. Rýchlými krokmi prešiel k domu, zabúchal na dvere, ale bez toho aby počkal na odpoveď vošiel dnu.

„Dobrý deň.“ pozdravil ženu sediacu pri krbe. Bola to vysoká štíhla žena s havraními vlasmi, ktoré lemovali jej úzku tvár zdobenú vráskami. Nebola ešte taká stará, ale čas a roky zažitého utrpenia sa na jej tvári podpísali. Keď ho však uvidela, oči jej zažiarili šťastím a radosťou z toho, že ho opäť vidí.

„Tak si prišiel, Sevie. Ani nevieš, akú radosť si mi tým spravil.“ privítala ho a viedla ku kreslu pri krbe.

„To vidím a nehovor mi prosím ťa Sevie, vieš že už nie som malý chlapec, mama.“ povedal mrzuto a posadil sa.

„Mrzutý ako vždy. To tí tvoji študenti roztavili toľko kotlíkov, že si taký nepríjemný na svoju matku?“ vyčítala mu tónom tak podobným tomu jeho.

„Prepáč, ale tvoj list mi dnes na nálade dvakrát nepridal. Čo sa deje také dôležité, že si mi napísala to čo si napísala?“ spýtavo sa na ňu pozrel, ale neprepaloval ju pohľadom ako to robil u svojich študentov. V tomto bolo vidieť starosť a obavy. Jeho matka sa vôbec nesprávala ako zvyčajne.

„To matka nesmie napísať svojmu synovi, ak jej chýba? Ak sa neobťažuje jej sám napísať, alebo ju dokonca navštíviť?“ oborila sa na neho a prerývané dýchala.

„Samozrejme, môže. Ale ty to nerobíš a dobre vieš, že som chcel prísť na tvoje narodeniny, ktoré máš o dva týždne.“ odpovedal mierne a skúmavo si ju prezeral. Vyzerala unavene a akosi zvláštne. Nevedel to identifikovať.

„Dva týždne sú dlhá doba, Sevie. Kto vie, čo bude.“ odpovedala ticho a zavrela oči. Severus úporne premýšľal.

„Čo sa deje, mama? Nie je ti dobre? Nechcel som ťa nahnevať, ani sa hádať. Ved' vieš, aký som občas prchký.“ ospravedlňoval sa ako malý chlapec. Vstal z kresla a sadol si na zem vedľa nej. Nestaral sa o to, že vypadá smiešne. Chytil matkinu ruku do svojej a čakal. Bolo to to najintímnejšie, čoho boli títo dvaja schopní. Nikdy žiadne objatia, žiadne dojímavé gestá. Ani jeden z nich nemal možnosť okúsiť krásu vrúcneho objatia a tak nevedeli, ako na to. Spojenie ich rúk im však obom dodávalo pocit bezpečia a istoty, bol to ich dôkaz vzájomnej blízkosti a lásky.

„Ach Sevie...“ povzdychla si. Tentoraz ju nenapomenul, aby mu tak nehovorila. Cítil sa ako kedysi, keď pri nej sedával, držali sa za ruky a ona mu pritom rozprávala rôzne príbehy. Vrátil sa v spomienkach do detstva. Spomínal na tých pár pekných chvíľ, ktoré ako dieťa prežil. Nebolo ich mnoho a preto si ich úpenlivo chránil vo svojom vnútri. Všetky tieto spomienky boli spojené s jeho mamou.

„Čo sa deje? Poznám na tebe, že niečo nie je v poriadku, tak vrav.“ povedal jej a cítil tlak jej ruky, ako ho stisla ešte pevnejšie. Oči mala stále zavreté, pery zovreté do úzkej linky. Keď to videl, uvedomil si že často sa tvári podobne. Sú si tak podobní...

„Umieram, Severus. To je všetko. A jediné čo som chcela bolo ešte aspoň raz ťa pred smrťou vidieť.“ povedala s ľadovým kl'udom a uprela svoj zrak do plameňov olizujúcich drevené polená v krbe. Severus si v hlave premietal jej posledné slová a chvíľu mu trvalo, kým mu došiel ich pravý význam. Nikdy mu netrvalo tak dlho, kým mu došla skutočnosť. Teraz to však bolo iné.

„Čože? Ako to myslíš, že... umieraš. Čo je to za nezmysel?“ vyhrkol a v mihu bol na nohách. Nervózne začal prechádzať malou miestnosťou sem a tam. Povzdychla si. Nechcela mu to povedať, ale potrebovala ho ešte vidieť a on ju pozná. Vie, že niečo nie je v poriadku. Je lepšie, keď bude vedieť pravdu, než by sa na ňu mal nahnevať. Vlastne hnevať sa bude aj tak.

„Tak vysvetlíš mi to už konečne?“ vykrikol a zastavil sa tesne pred ňou.

„Nekrič na mňa, Severus. Nevola som ťa, aby si ma tu káral ako malé decko. Ja som tvoja matka a zaslúžim si od teba trochu úcty.“ nedala sa.

„Prepáč, neprišiel som sa hádať. Ale nečakaj odo mňa, že tu budem ticho sedieť so založenými rukami a novinku o tom, že sa chystáš zomrieť prijmem s ľadovou tvárou.“ povedal už miernejším hlasom.

„Vždy si sa dokázal ovládať. Nevieš ako si to robil, ale dokázal si to, tak prečo nie teraz?“ provokovala, ale nedal sa vyprovokovať. Skryl svoje pocity za hradbou Nitrobrany a snažil sa nájsť svoju vyrovnanosť, o ktorej hovorila. Lenže

to bolo ťažké.

„Nie keď ide o teba.“ povedal napokon, ale neodvážil sa jej pozrieť do očí.

„Severus, chcela som ťa vidieť. Už sa to blíži a ja nechcem, aby sme sa hádali.“ povedala napokon unavene a klesla hlbšie do kresla.

„Ani ja to nechcem, ale nechce sa mi veriť, že sa tak ľahko vzdávaš. Neverím, že sa s tým nedá nič robiť. Len mi povedz čo ti je a ja ti pripravím lektvar. Budeš zase v poriadku, uvidíš.“ hovoril potichu akoby sa bál, že jediné hlasnejšie slovo by jej mohlo ublížiť.

„Nezabúdaj na to, kto ťa všetky tie lektvary naučil, môj drahý. Myslíš, že už som to neskušala? Myslíš, že si už nedokážem namiešať ani obyčajný lektvar?“ osopila sa na neho.

„Tak som to nemyslel. Vieš ale, že som vymyslel niekoľko nových, možno by som mohol niečo skúsiť. Len mi povedz čo ti je a ja sa do toho pustím.“

„Už som to skúšala, Sevie. Je proste koniec, musíš sa s tým zmieriť. Ja som pripravená a jediné, čo ma mrzí je, že ťa tu nechám samého. Je to rakovina, nejaká mudlovská choroba. Dodnes na ňu nenašli žiaden liek a ani lektvary nefungujú. Podarilo sa mi len oddialiť nevyhnutelné. Ale ani to nejde do nekonečna.“ vysvetlila.

„Ako dlho to už trvá?“ spýtal sa, lebo pochopil, že to nie je otázka pár dní.

„Viac ako rok. Sprvu to nebolo až také zlé, ale zhoršuje sa to a nemám už veľa času.“

„Rok? Rok?“ kričal naštvane. Bol viac než našťvaný a len ťažko sa mohol ovládať. „Ty to vieš viac ako rok a mne si sa o tom neobťažovala povedať?“

„Nechcela som, aby si sa tým trápil. Máš vlastných starostí dost.“

„A ty si myslíš, že teraz sa nebudem trápiť? Že si nebudem vyčítat', že som si rok nevšimol, že si chorá? Prečo mi to robíš? Si to jediné, na čom mi v živote ešte záleží. Vieš, žeby som pre teba urobil všetko, tak prečo mi to pre Merlina robíš?“ kričal Severus a z hlasu mu zaznievalo číre zúfalstvo. Čítal už o tej chorobe, ktorá zabíja nielen mudlov, ale aj čarodejníkov. Mnohí experti na lektvary sa pokúšajú nájsť niečo účinné, ale zatiaľ bezvýsledne. Netušil, či by to dokázal, ale nechcel sedieť so založenými rukami a čakať, kým mu život vezme aj to posledné, čo mu ostalo.

„Upokoj sa, Severus. Práve preto, že to viem som nechcela, aby si to urobil. Keby som ti to povedala, nechaj by si všetko tak, aby si sa o mňa staral. Ale to som práve nechcela, máš svoj život a ja som stará, raz to aj tak muselo prísť.“ tíšila ho a držala ho za ruku, keď opäť sedel pri jej nohách.

„Nemyslíš, že som dost' starý na to, aby som o svojom živote rozhodoval sám? Samozrejme, žeby som sa o teba staral. Som predsa tvoj syn.“ vravel porazenecky. Nepáčilo sa mu, že mu to tak dlho tajila. Keby mal čas, mohol by predsa niečo vymyslieť. Možno by jej pomohol, klamal sám seba. Všetky tie klamstvá boli lepšie než prijať fakt, že nezmôže nič.

„Dost' už o tom. Som unavená, pôjdem si ľahnúť. Priniesol by si mi Bezbolestný spánok, prosím?“ požiadala a sama vošla do svojej spálne. Severus zat' al päsťe, pri pomyslení, že trpí bolesťami. K lektvaru, ktorý žiadal pridala ešte niečo proti bolesti. Predtým, než vstúpil do spálne sa trochu upokojil a našiel svoje sebaovládanie.

„Vypi to!“ prikázal rozhodne.

„Proti bolesti nič nepotrebujem. Dá sa to vydržať.“ namietala a vzala si len lektvar na spanie.

„Vypi to a nediskutuj. Odteraz sa o teba budem starať a ty ma budeš poslúchať.“

„Že ja som ti vôbec niečo vravela, ty tvrdohlavec jeden.“ povedala napokon, ale v spodnom tóne jej hlasu zaznievala radosť, že je s ňou a postará sa o ňu.

„Hm, po kom to asi tak môžem mat'?“ zamyslel sa naoko a uškrnul sa, keď ho sprážila pohľadom.

„A teraz už spi, potrebuješ oddychovať.“ povedal tak nežne, ako len bol schopný. Najradšej by jej dal pusť na tvár, ako to túžil urobiť už toľkokrát ako dieťa, ale nikdy nevedel, ako by na to reagovala a tak zostal len pri stisnutí ruky a odišiel.

Eileen zavrela oči a po tvári sa jej skotúlala zblúdila slza. Nikdy veľmi neplakala, a ak áno bolo to kvôli Severusovi. Kvôli tomu, ako jej syn v živote trpel a ako ho to všetko navždy poznamenalo. Vedela, že je za to z časti zodpovedná, ale robila všetko možné, aby svoje chyby napravila.

Severus si zaumienil, že sa len tak ľahko nevzdá. On ani jeho matka sa nikdy nevzdali, aj keď to občas vyzeralo beznádejne. Toto zvládne, oni dvaja to prekonajú. Postavil sa ku knižnici, ktorá dominovala jednoducho zariadenej izbe. Samozrejme bola naplnená prevažne knihami o lektvaroch, ale našiel čo potreboval. Hľadal niečo o tej zákernej chorobe a snažil sa prísť na spôsob, ako ju poraziť. Celú noc listoval knihami, ale márne. Pár krát bol skontrolovať matku, či niečo nepotrebuje, ale pokojne spala a tak pokračoval. Tesne nad ráno zišiel do zadnej izbičky, ktorá slúžila

ako privátne laboratórium a pripravil niekoľko lektvarov, ktoré by sa mohli hodiť. Vylepšil napríklad lektvar proti bolesti tak, aby zvýšil jeho účinok, ale zároveň zmiernil vedľajšie účinky. Doplnil ním zásoby v skrinke, kde lektvary uchovávali a pustil sa do prípravy raňajok. Keď jeho matka vstala, bolo prestreté pre dvoch a na stole voňala opečená slanina a vajčka.

„To si nemusel, Sevie. Niečo by som ti pripravila.“ protestovala, ale posadila sa za stôl a pustila sa do jedla. Severus celý čas mlčal a vidličkou sa prplal v jedle.

„Ako ti je?“ odvážil sa napokon a keď ho uistila, že je v poriadku, oznámil jej, že musí odísť a vráti sa až večer.

„Fajn, aspoň tu nebudeš nervózne poletovať ako netopier.“ zasmiala sa.

„Zase s tým začínaš? Myslel som, že si chcela aby som prišiel.“ zavrčal nahnevane.

„Len sa nedurdi. Myslím, že tie decká ti vymysleli veľmi presnú prezývku. Vieš, že ťa naozaj vystihuje?“ nedala sa zastrážiť.

„Tak ja už radšej pôjdem. Vrátim sa hneď ako to len bude možné.“

„Nemusíš sa ponáhľať, naozaj sa cítim dobre.“ vypravádzala ho a pozerala za ním z okna, ako zachádza do lesa, odkiaľ sa premiestnil.

Severus mal v pláne navštíviť niekoľkých svojich známych expertov na lektvary a poradiť sa s nimi. Nie že by im vykladal, prečo to potrebuje, ale nik sa nestážoval a každý povedal, čo vedel. Ďalšou jeho zastávkou boli Bradavice. Nechcel posielat' sovu, radšej osobne oznámi Brumbálovi, že potrebuje viac ako jeden víkend. Brumbál uistil svojho priateľa, že mu dáva času koľko potrebuje a ak by mu mohol s niečím pomôcť, stačí povedať. Hneď potom profesor lektvarov zbalil zo svojho súkromného laboratória niektoré ingrediencie do lektvarov a než sa konečne vydal na cestu späť, zastavil sa v Londýnskej knižnici pre mudlov. Vyhľadal si nejaké medicínske knihy, ktoré by sa mu mohli hodiť a takto vybavený sa vrátil do domu v lese.

Matku našiel spať v kresle a tak ju starostlivo prikryl dekou, aby jej nebola zima. Na chvíľu otvorila oči, trochu sa pousmiala keď ho videla a spala ďalej. On zatiaľ uvaril polievku a keď bola hotová, prinútil ju najesť sa. Nedbal nič na jej protesty a trval na svojom. Obaja boli rovnako tvrdohlaví a ona napokon uznala, že bude lepšie ak ho poslúchne. Potom si na stole rozložil knihy a čítal a čítal a čítal celú noc. Nad ránom si asi na dve hodinky zdiemol, aby sa zase len čo vstane mohol pustiť do čítania a do pokusov.

Eileen ho vyhodila z kuchyne so slovami, že ešte dokáže stáť na nohách a zvládne mu niečo uvariť. Tak ju teda len bedlivo sledoval a pri akomkoľvek náznaku nevoľnosti ju prinútil odpočívať. Úporne sa pritom snažil v laboratóriu vymyslieť niečo, čím jej pomôcť, ale zväčša z izby počula len nezrozumiteľné mrmlanie a nadávky, keď sa mu niečo nepodarilo.

Ubehli už dva týždne, odkedy sa Severus staral o svoju matku. Prvých pár dní trávil v laboratóriu, kde mu občas robila spoločnosť. Čítala si, alebo sa tak aspoň tvárila a pozorovala ho pri práci. Jeho štíhle prsty pracovali zručne a presne. Bolo pre ňu potešením ho vidieť zamysleného, ako sa mračí a premýšľa. Keď zvráští obočie, vytvorí sa mu na čele hlboká vráska a keď zovrie pery do úzkej linky, znamená to, že nad niečím úporne premýšľa. Keď zistil, že ho pozoruje a zrejme sa nudí, rozhodol že je najvyšší čas nejako ju zabaviť. Keď bolo lepšie počasie, vzal ju do lesa na krátku prechádzku, alebo sedeli v obývačke a on jej čítal ich obľúbené knihy. Mala pritom zavreté oči a počúvala jeho zamatový hlas, ktorým opantával jej myseľ. Tak teda trávil dni s ňou a pokusom sa venoval, keď spala. Sám spal len veľmi málo a bol unavený, ale nechcel poľaviť vo svojom úsilí a nepripúšťal si možnosť byť unavený.

Keď zas jedného večera sedeli pred krbom a rozprávali sa, začala jeho matka hovoriť o tom, čomu sa zakaždým obaja vyhýbali. Lenže teraz nemohla.

„Spomínaš si na otca, Sevie?“ spýtala sa opatrne, vediac že tým otvára staré rany.

„Nehovor o ňom.“ zahriakol ju, no ona pokračovala.

„Viem, ako veľmi ti ublížil a mrzí ma, že som tomu neodkázala zabrániť skôr. Odpusť mi to.“

„Nie je to tvoja chyba, že to bol násilnícky bastard.“ zavrčal.

„Ja viem, ale možno keby som do neho odišla... alebo ťa nejako chránila...“ povzdychla si.

„Ako si ma chcela brániť, keď si nebránila ani sama seba? Viem, čo bol zač. Na nič z toho čo nám urobil sa nedá zabudnúť a už o tom viac nechcem hovoriť. Nekaz tento večer.“ hovoril ľadovým hlasom.

„Lenže ja musím. Trápi ma, že všetko čo ti urobil sa na tebe odrazilo. Keby nebol aký bol, možno by si neučinil to osudné rozhodnutie.“ pokračovala ďalej, narážajúc na Severusovo rozhodnutie pridať sa k Smrtijedom.

„O tom sme už hovorili. Nie je to tvoja chyba.“ trval na svojom a pozeral do ohňa.

„Pamätáš si na deň, keď zmizol?“

„Želal som si, aby sa už nikdy nevrátil a stalo sa. Dúfam, že hnije niekde v pekle za všetko, čo ti urobil.“ oči mu blľali

nenávisťou. Chtiac nechtiac vyplávali na povrch všetky spomienky na jeho detstvo. Na to, ako sa skrýval pod posteľou, aby unikol výprasku. Keď bol starší, staval sa medzi otca a matku, aby ju ochránil a utržil pritom nespočetné množstvo buchátov a kopancov. Vtedy sa naučil skrývať svoju bolesť, zaprisahal sa, že nikdy nebude plakať a nikdy nedá tomu sadistovi možnosť vidieť ho na kolenách. Tak sa Severus Snape naučil dokonale ovládať svoje pocity a žiaľ to bol dôvod, prečo sa nikdy nenaučil dávať najavo city. Len jeho matka vedela, že tam sú, ukryté niekde hlboko v jeho srdci. „Zmizol, lebo som ho zabila.“ povedala a nechala svoje slová doznieť. On však mlčal.

„Nemohla som sa na to viac pozerieť. Nemohla som sa prizerieť tomu, čo ti robil. Odpusť mi, že som ťa pripravila o otca, ale zdalo sa mi to tak lepšie.“

„Zaslúžil si to, netráp sa tým.“ povedal a zovrel jej ruku vo svojej dlani. „Mala by si si ísť ľahnúť a ja pôjdem pracovať.“ povedal keď vstával z kresla.

„Aj ty by si sa mal poriadne vyspať. Nechcem, aby si kvôli mne bdel noc čo noc a zatváral sa tam. Priznaj konečne sám sebe, že to nejde. Existuje jediné, čo by mi mohlo pomôcť. Severus, pomôž mi to ukončiť.“ pozrela na neho prosebné a on nenachádzal slová. Naozaj od neho žiada čo si myslí? Nie, to od neho nemôže chcieť.

„Len cez moju mŕtvolu. Už nikdy nič také predou mnou nevyslovuj.“ povedal keď konečne našiel svoj hlas. Poznala ho dokonale a vedela, že zašla príďaleko. Nemôže to chcieť od neho, urobí to sama. Úzkostlivo si schovávala to čo potrebovala, ak by jej v tom chcel zabrániť.

Severus viac nepovedal ani slovo, len jej podal lektvar na spanie a zaželel jej dobrú noc. Potom sa vrhol ku skrinke, akoby tušil, čo sa chystá urobiť a dôkladne prekontroloval každú fláštičku v dome. Nechcel si vziať na svedomie, že prehliadne nejaký jed a ona ho vypije. Keď si bol istý že spí, vydal sa do tmavého lesa. Nešiel ďaleko, len kúsok do húštiny, kde mal už ako chlapec svoje obľúbené miesto. Potreboval si urovnať myšlienky. Vracali sa mu spomienky na detstvo. Nielen tých pár šťastných chvíľ, ktoré prežil s matkou, ale aj tie krušné, čo im pripravil ich otec. Mal mamu rád, hoci nevedel, ako jej to dať najavo. Jeho činy však hovorili za neho.

V ten večer sa už do laboratória nevrátil. Sadol si k jej posteli a sledoval každú rysu jej tváre.

„Nemrač sa, Sevie. Nesvedčí ti to.“ povedala keď sa okolo tretej v noci prebrala. Mali už len chvíľku a ona to vedela. Natiahla k nemu ruku a on ju chytil.

„Mám ťa rada, synak.“ povedala ospalo. „Viem, že som ti to nehovorila často, ale som na teba taká hrdá, ako len matka na svojho syna môže byť. Nemohla by som odísť, keby som ti to nepovedala. Teraz to vieš.“

„Viem, len spi. Všetko si povieme ráno.“ tvrdil a v hrdle akoby mu vyrástol nejaký koreň, ktorý ho tlačil a uväznil všetky ďalšie slová. Vedel, že ráno už nebude. Stačil jediný pohľad na ňu, aby mu to došlo. Pod posteľou našiel prázdnu fláštičku od jedu. Keby sa poponáhlal, mohol by jej dať protijed, ale bola to jej voľba. Musel to akceptovať, aj keď nevedel, ako s tým má žiť.

„Aj ja ťa mám...“ zvyšok vety nedokázal vysloviť. Nikdy v živote to nikomu nepovedal a nedokázal to ani teraz. Ona však len prikývla, že rozumie a so spokojným úsmevom na tvári zavrela svoje oči navždy.

„Mama.“ zašepkal keď jej ruka ochabla a on ju ešte hodnú chvíľu zvieral. Po tvári mu stekala slza. Nesnažil sa ju zotrieť ani potlačiť prúd ďalších, ktoré vytryskli z jeho očí. Nik ho nevidel a on dovolil svojim pocitom vyplávať na povrch. Plakal len dvakrát vo svojom živote. Raz, keď stratil svoju životnú lásku, Lilly Evansovú a dnes, keď ho opustila aj posledná osoba, ktorú mal rád viac než svoj život. Osoba, ktorá vedela, že aj on je len človek z mäsa a kostí a má svoje city.

„Mám ťa rád, mama. Budeš mi chýbať.“ zašepkal napokon a urobil to, čo vždy chcel urobiť. Dal jej pusku na čelo a nechal ju odpočívať v pokoji.

Keď ju pochoval a na jej hrob zapichol kríž s nápisom: Navždy s láskou budem spomínať, vrátil sa do školy, aby pokračoval vo svojom živote ako doteraz. Študenti jeho návrat neprijali práve vrelo a nikoho netešilo byť terčom jeho výbuchov, keď mal zlú náladu. Nik sa nezamyslel nad tým, prečo je jeho nálada deň za dňom horšia a horšia, okrem riaditeľ'a. Aj on totiž nazrel pod kamennú masku učiteľ'a lektvarov a vedel, že ho niečo trápi. Keď mu Severus po dlhom naliehaní krátko oznámil, že mu zomrela matka, pochopil a viac nevyzvedal. Doprial mu čas. Čas, ktorý vylieči všetky rany, hoci nikdy nevyhladí všetky jazvy.